

Studie
over
de heerschappij
van
zonde

Hein de Haan

INHOUD

1. Zonde Zal Geen Heerschappij Voeren 4
2. De doop als antwoord op de heerschappij van zonde 9

1. Zonde Zal Geen Heerschappij Voeren

Ik heb de laatste tijd enkele gesprekken gehad over het zondigen door ons als gelovigen. Dat bracht me tot deze korte serie van twee studies. Het probleem van de zonde is iets waar we allemaal telkens opnieuw mee worden geconfronteerd. Het lijkt met al ons eigen goed bedoelde pogen en proberen een probleem waar je nooit vanaf komt.

Romeinen 6: 14 de zonde zal over jullie geen heerschappij voeren, want jullie zijn niet onder de wet, maar onder de genade.

Als we deze uitspraak goed lezen is dit toch wel een vreemd argument. Laten we maar eens kijken hoe wij dit argument beluisteren. We lezen: ‘*de zonde zal over jullie geen heerschappij voeren*’, maar daar horen we welhaast altijd in: ‘*je mag niet zondigen!*’. Dus zou je vanzelfsprekend ook als logisch argument er achteraan verwachten: ‘*want je bent onder die wet*’. Paulus zegt echter: ‘*de zonde zal over jullie geen heerschappij voeren, want jullie zijn niet onder wet*’. Het woordje ‘*want*’ is de start van het argument waarom de zonde geen heerschappij over mij zal voeren. De oorzaak waarom de zonde dus geen heerschappij meer voert over mij is omdat ik niet onder de wet ben, maar onder de genade.

Wat lezen wij makkelijk wetjes. Paulus zegt hier helemaal niet: ‘*Pas op! Je mag nu niet meer zondigen!*’ Paulus zegt hier heel eenvoudig dat dit heerschappij voeren van de zonde nu gewoon niet meer voor zal komen. Kijk, en dat is nu juist ons probleem.

We zijn aan het tobben, aan het proberen, aan het ploeteren om toch maar niet te zondigen. We willen zo graag doen wat de Heer van ons vraagt. Je hele verlangen is gericht op het doen van Gods wil. Je wil dus helemaal niet zondigen. Je spant je daarom dan ook verschrikkelijk ervoor in om toch maar niet te zondigen. Aan het eind van de dag moet je toch weer erkennen dat het opnieuw mislukt is.

Ik wil je adviseren om de hoofdstukken 6, 7 en 8 van deze brief aan de Romeinen nu eens in één keer achter elkaar door te lezen. Die hoofdstukken bij elkaar zijn namelijk één geheel. Ik vis er nu alleen één kernpunt uit.

Romeinen 7: 14 Wij weten immers, dat de wet geestelijk is; ik echter ben vlees, verkocht onder de zonde.

De kern van het zondeprobleem zit in het tweede deel van deze tekst, waar het begint met ‘*ik echter*’. Paulus zegt hier over zichzelf dat hij vlees is (dat lijf dus). Als zodanig is hij verkocht onder de zonde.

Nou komt iets heel aparts! Deze constatering doet Paulus nadat hij tot een levende relatie met God is gekomen.

Romeinen 7: 22 want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet van God, Paulus verblijdt zich in de wet van God. Iemand die geen persoonlijke relatie met God heeft verheugt zich echt niet in de wet van God om zich daarin te verdiepen. Zo’n persoon heeft geen plezier in het onderzoek van de Bijbel. Hier zie je dat Paulus over zichzelf spreekt nadat hij tot een levende relatie met God is gekomen. Hij spreekt hier namelijk over een innerlijke mens, die bij hem aanwezig is. Die innerlijke mens verblijdt zich in de wet van God. Iemand die geen nieuw leven heeft ontvangen heeft die innerlijke mens, die zich verheugt in de wet van God, helemaal niet.

Hier komt ter verduidelijking nog een tekst over die innerlijke mens:

Efeze 3: 16 opdat Hij aan jullie geeft, naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens,

Hier zien we dat die innerlijke mens door Gods genade met kracht gesterkt wordt. Als de inwendige mens versterkt wordt is dat altijd een werk van Gods Geest. De uitdrukking: *'we gaan de inwendige mens weer eens versterken'*, die gebezigd wordt als men gaat eten is dus echt een misser van de bovenste plank. Die inwendige mens is wat God uit genade gegeven heeft toen we tot een persoonlijke relatie met God kwamen.

We gaan weer terug naar ons uitgangshoofdstuk over de ellende van zonde: Romeinen 7.

Romeinen 7: 14 Wij weten immers, dat de wet geestelijk is; ik echter ben vlees, verkocht onder de zonde.

Toch moet diezelfde Paulus nog altijd zeggen: *'ik ben vlees, verkocht onder de zonde'*. Dan krijg je na deze kernuitspraak dat hele depressieve refrein dat ondubbelzinnig het grote probleem van de zonde weergeeft.

Romeinen 7: 15 - 20 Want wat ik uitwerk, weet ik niet; want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik. Indien ik nu wat ik niet wens, toch doe, stem ik toe, dat de wet goed is. Doch dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont. Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont. Immers, het wens is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken, kan ik niet. Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dat doe ik. Indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont.

Heel in het kort komt dit refrein hierop neer: *'Ik wil het wel, maar het lukt niet'*. Ik wil absoluut niets te maken hebben met de zonde, maar ik wordt er als het ware naar toe gezogen. Het is toch een verschrikkelijke constatering om te moeten zeggen dat ik nou juist datgene doe waar ik een afkeer van heb? De oorzaak ligt in die kernuitspraak: *'ik ben vlees, verkocht onder de zonde'*. Laten we het nu maar heel gewoon erkennen: *'Mijn persoontje, ik, Hein dus, dat is gewoon puur vlees'*. We zouden daar een diepgaande studie van kunnen maken (Dat heb ik elders ook gedaan), dan zou blijken dat het vlees en het lichaam gewoon Bijbels gezien precies hetzelfde is. Dus als we over het vlees lezen, dan kunnen we naar ons lichaam kijken. En dat ben *"Ik"*. Als dat vlees de leiding heeft, dan is daar een meester, die als een heer, als een soort baas, boven dat vlees staat. Die baas kan krachtig heerschappij voeren over dat vlees.

Die baas kan dan tegen me zeggen: *'Hein, moet je eens kijken! Dat moet je doen joh!'* Ik kan dan wel tegensputteren en aangeven dat ik dat helemaal niet wil omdat ik van mijn Heer Jezus houd. Dat heeft helemaal geen zin. Ik ga geheid voor de bijl. Mijn vlees is namelijk verkocht onder de heerschappij van die baas. Maar dan komt de vraag: *"Welke baas is dat dan?"*

Verkocht onder de zonde. De zonde wordt hier getekend als een macht die heerschappij voert over mijn vlees. Ben jij je bewust dat dit vlees gewoon je eigen lichaam is, dan besef je ook dat wanneer jij vanuit je eigen lichaam aan de slag gaat, dat die baas (de zonde) dus logischerwijs bazig is en het dus vrijuit voor het zeggen heeft. Wat is nu de oplossing hiervoor? Moet ik nu maar accepteren dat ik nu eenmaal zondig? Helaas komen sommige christelijke leraars tot die conclusie. Zij zeggen dat Romeinen 7 het normale christelijke leven beschrijft. Dat zou betekenen dat het christenleven een leven is van voortdurend aan tobben met als eindresultaat nederlaag op nederlaag. Is dit het normale christenleven?

O ja, we zijn vlees. Paulus zegt dit nadat hij tot een persoonlijke relatie met de Heer is gekomen. Aan zijn lichaam is namelijk totaal niks veranderd nadat hij het geloof ontvangen heeft. En dat lichaam, oftewel dat vlees, dat is zwak en kan niks beginnen tegen zijn meester, die zonde. Is het christenleven dan inderdaad niet beter dan deze deprimerende tekening? Moeten we dit dan zomaar accepteren?

Er is nou wel degelijk een duidelijk Bijbels antwoord. Jazeker!!! Dat Bijbels antwoord staat garant voor een goed normaal christenleven tot eer van God. Maar daarvoor moeten we opnieuw bij de genade alleen zijn. Hoe God dit in jou en mij wil werken gaan we ook nog in deze eerste studie bekijken.

Eerst gaan we eens eventjes een aardig voorbeeldje bekijken. Begrijp me goed, dit wordt een fantasieverhaaltje. Het is dus geen autobiografie:

Je komt bij een varkensfokker en je ziet daar die kleine, schattige, lieve biggetjes. Je krijgt je vrouw zover dat je er één mee naar huis kan nemen. Er is echter wel één voorwaarde: Dat biggetje moet wel aan onze regels voldoen. Je neemt het biggetje mee naar huis. Je voedt hem keurig netjes op. Elke ochtend gaat hij keurig in bad. Daar wordt die grondig geschrobd en krijgt die zijn kleren aan. Hij krijgt een driedelig pak en krijgt ook nog een stropdas om. Aan tafel eet hij keurig met mes en vork. Hij voldoet aan alle normen en waarden die jij in je huis gesteld hebt. Je hebt hem keurig opgevoed.

Nou heb je vandaag toch een verschrikkelijke stommiteit uitgehaald. Je hebt de deur naar de tuin open laten staan. Het heeft de hele nacht geplensd. Die plassen zijn tot grote modderpoelen uitgegroeid. Aan tafel zit dat varkentje keurig met mes en vork te eten en dan ruikt die ineens iets. Het is een nieuwe geur voor hem, een onbekende geur, maar o zo aantrekkelijk. Het staartje zwiept recht, strak naar achteren, en met een spurt schiet hij de tuin in. Dat driedelig pak ziet er niet meer uit in die modderpoel.

Ja, er is één uitspraak, die Machtelt, mijn vrouw, echt nooit meer van me wil horen. Dat is de uitspraak "*Zo ben ik nou eenmaal*". Dat werkt in een beetje lastige situatie nooit als een echt argument. Nou, dat zit bij zo'n varken anders. Kan je het hem kwalijk nemen? Hij is nou eenmaal een varken. Je had hem keurige regels gegeven. Tot op een bepaald punt kon hij zich daar ook nog aan houden. Toen kwam ineens de ware aard van het varkentje naar boven. Hij was nou eenmaal varken, verkocht onder die modderpoel. Hij moest wel. Hij kon niet anders. Wat is nou de oplossing?

Je kan natuurlijk je varkentje wel weer mee naar binnen nemen. Je kan hem onder de douche zetten en hem opnieuw goed instrueren. Maar de volgende keer dat je de deur openlaat gebeurt weer precies hetzelfde. Wat is dan toch de oplossing? Die is er wel.

Er is een hele goede oplossing zodat hij dit nooit meer doet. Je pakt gewoon het slagmes en die zet je in dat varkentje. Kop eraf! Eind goed, al goed. Dan zal hij echt nooit meer in die modder gaan rollen. Dat is de oplossing. Laat dat nou ook Gods oplossing zijn voor ons probleem van de zonde zijn.

Romeinen 6: 6 dit weten wij immers, dat onze oude mens mee gekruisigd is,

Hier zie je precies diezelfde oplossing. God zag dus geen enkel andere oplossing. Hij dacht niet: '*Ik neem die mens en geef hem maar wat regeltjes. Ik zal hem precies zeggen hoe hij zich moet gedragen.*' Nee, God weet dat de mens vlees is, verkocht onder de zonde. Het zal de mens dus nooit lukken om zich aan die regeltjes te houden. Eigenlijk moeten we gewoon constateren: "*Die mens is nou eenmaal zo!*". Dat heeft alles met dat lichaam, oftewel dat vlees, te maken.

Dit is precies de reden waarom God Zijn Zoon Christus Jezus naar de aarde zond, die Zich helemaal één maakte met mij en met jou. Daar op het kruis kwam een eind aan jouw en mijn leven.

Galaten 2: 20 Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij.

Ik ben met Christus gekruisigd. God heeft het slagersmes genomen en: Kop eraf! Dat is Gods definitieve oplossing op het zondeprobleem. Als ik met Christus gekruisigd ben, ben ik dus dood. Toch staat er achter dat ik leef. Hier is dus sprake van twee 'iks'. Dan legt Paulus uit dat dit nieuwe 'ik' niet 'mijn ik' is. Mijn nieuwe ik is niemand minder dan Christus, die leeft in mij, Dat is nou genade in werking: Christus leeft in mij. Wat Paulus hier in één Bijbeltekst zegt, gebruikt hij in de brief aan de Romeinen de drie hoofdstukken 6, 7 en 8 voor om dit grondig uit te werken.

Romeinen 5: 20 - 6: 1 de wet is bovendien ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde; en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest; Opdat, gelijk de zonde geheerst heeft tot in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid tot in het leven van de aïon, door Jezus Christus onzen Heer. Wat zullen wij dan zeggen?

Paulus gebruikt de methode van vraag en antwoord om de dingen helder te krijgen. Als Paulus hier vraagt wat wij zeggen zullen wijst hij terug naar de heerschappij van de zonde en het antwoord van God daarop: de heerschappij van genade. Wat zullen we dan zeggen?

Hier stapelt Paulus argument op argument. Hij had aangegeven dat de zonde meerder werd. De mens zondigde dus en zondigde maar door en bleef maar zondigen. Het probleem stapelde zich steeds hoger op. Het werd een gigantisch hoge berg van zonde. Tegenover die berg van zonde tekende Paulus de genade af. Die genade werd niet veel. Die genade werd niet evenveel als de zonde. Die genade werd zelfs niet meer. Die genade werd zelfs niet overvloedig. Die genade werd veel meer dan overvloedig. Als je die twee grootheden tegenover elkaar ziet staan begrijp je ook waarom Paulus hier dit hoofdstuk begint met deze vraag: 'Wat zullen we dan zeggen? Wow!!!'

Dat is toch logisch? Mijn reactie hierop is: "Wow!". Wat blijkt echter? De reactie op die overvloed van genade is meestal totaal anders. Hier komt die reactie:

Romeinen 6: 1 Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade nog meer wordt?

Het is dus echt waar dat daar waar de zonde steeds maar meer en meer werd de genade veel meer overvloedig werd. Nou, ik wil wel veel meer overvloedige genade! Is het dan een logische conclusie dat we dan maar het best door kunnen gaan met zondigen? De vraagstelling van Paulus komt dus voort uit het feit dat wij als mensen in ons vlees tot deze domme conclusies kunnen komen: 'Ik zondig dus maar lekker door, want hoe meer ik zondig hoe meer genade ik zal ontvangen'. Is Die Conclusie nou Juist?

Romeinen 6: 2 Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die aan de zonde gestorven zijn, daarin nog leven?

Paulus zegt: 'Volstrekt niet'. Dat geeft aan dat Paulus zich afvraagt hoe dit zo in onze bolle hersens kan opkomen. Misschien dat wij uit deze felle reactie van Paulus opmaken dat het dus toch niet mag. 'Ik mag dus niet zondigen', is dan weer onze nieuwe conclusie. We vervallen van het ene uiterste in het andere uiterste. Waarom? Omdat we nou eenmaal blijven denken vanuit de mogelijkheden van het vlees, oftewel ons kunnen in het lichaam. Paulus trekt deze conclusie nou juist totaal niet. Welke argumentatie gebruikt Paulus namelijk? Hij vraagt aan ons hoe wij, die aan de zonde zijn gestorven, daarin nog zullen leven. Daar heb je dat varkentje waar het mes ingezet is. Hoe zou dat varkentje dat aan die modderpoel gestorven is, daarin nog leven? Volstrekt uitgesloten. Hij is namelijk dood voor die modderpoel. Wij zijn gestorven aan de zonde. Onze eigen ik ligt daar dus als een lijk.

Kan een lijk gehoorzaam zijn aan een meester? Kijk, daar ligt de oplossing voor het zondeprobleem.

Gelukkig werkt Paulus deze gedachtegang nog verder uit. Daarom gaan we in elk geval met onze volgende en laatste studie daar nog uitgebreid op in.

2. De doop als antwoord op de heerschappij van zonde

Romeinen 7: 14 ik echter ben vlees, verkocht onder de zonde.

Mijn eigen ik is concreet gestorven. Daar hebben we in dat voorbeeld van dat varkentje met zijn modderpoel uitgebreid bij stil gestaan. Velen zullen het misschien niet zo makkelijk erkennen, maar kennen wel die zuiging dat je vanuit je eigen ik gewoon niet simpel aan die sekswinkel kan voorbijlopen. Je wordt er gewoon naartoe gezogen. Die sekswinkel is zomaar een voorbeeld. Je kan natuurlijk elk willekeurig voorbeeld daarvoor invullen.

Waar ligt die zuigende werking op jouw ik nu feitelijk aan? De reden is omdat de zonde een macht is waaraan jouw vlees onderworpen is. Zonde wordt hier als een macht getekend. We zijn toch zeker vlees, verkocht onder de zonde? Mijn vlees is gewoon simpel mijn ik zoals die in de capaciteiten van mijn eigen zwakke lichaam naar buiten komen. Heel simpel gezegd: Ik ben mijn eigen lichaam. Maar die is nou juist veel te zwak voor een leven tot eer van God.

Het vlees, oftewel mijn ik, ligt helemaal onder de heerschappij van die zondemacht. Daar is ook nadat ik tot geloof gekomen ben niets aan veranderd. Wat mijn eigen ik betreft blijf ik vlees, verkocht onder de zonde. Als ik dus in mijn eigen kracht allerlei activiteiten ga ontplooiën, ook al is het heel vroom bedoeld voor de Heer, dan leeft mijn ik en dan kan die macht van de zonde in volle vrijheid daarover heersen.

Let nu goed op: De zonde is niet gestorven. Nee!!!! Ik ben gestorven

Romeinen 6: 1 - 2 Wat zullen wij dan zeggen? Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de genade toeneemt? Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die aan de zonde gestorven zijn, daarin nog leven?

Hier in dit tweede vers geeft Paulus aan dat we niet zo dom moeten zijn door te denken dat we wel door kunnen gaan met te zondigen omdat de genade dan toch wel toeneemt. Nee, Paulus vraagt ons hoe het mogelijk is dat wij, die aan de zonde zijn gestorven, daarin nog zouden leven.

Wij zijn aan de zonde gestorven. Nogmaals: Er staat dus niet dat de zonde gestorven is. Nee, zeker niet!!! De macht die heerschappij voert over mijn ik is helemaal niet gestorven. Ikzelf ben gestorven aan die macht. Ik lig daar dus als lijk. Als er iemand gestorven is heb je een lijk. Voor de zonde ligt daar nu een lijk. Toen ik leefde heeft hij altijd zijn heerschappij over mij uitgeoefend. Nu ben ik dood. Ik lig daar voor hem als lijk. Nu kan de zonde als macht wel weer komen met zijn verleidingen, zijn aanwijzingen, zijn hints, zijn opdrachten. Maar ik lig daar als lijk. Over een lijk heeft deze macht zijn heerschappij verloren. Dat is dus concreet wat er op het kruis voltrokken is. Dat beginsel werkt Paulus in de volgende verzen nader uit.

We willen natuurlijk niet alleen weten hoe het allemaal fout kan gaan. Toch? We willen ook heel graag Gods plan weten om helemaal tot eer van God te leven! Nou, dat zit hem in de doop en daar gaan we in deze tweede en laatste studie, wat dit onderwerp betreft, over nadenken. We zullen ontdekken dat de basis hiervoor ligt in het heel rationeel weten van een feit om daarna ook concreet dat feit te geloven, waarna we er rigoureuus rekening mee houden. Wat weten we dan? Wat geloven we dan? Waar houden we dan rekening mee? Dat draait allemaal om de Bijbelse kijk op de doop. Dan is de grote vraag: Gaat het hier over een doop in water of een doop in Christus?

Romeinen 6: 3 Weten jullie niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn?

Nee, inderdaad weten een heleboel dit gewoon helemaal niet. Heel vaak beseffen we helemaal niet dat het werk van Christus op het kruis een definitief einde gemaakt heeft aan het leven van het eigen ik. We lezen hier over het in Christus Jezus gedoopt zijn, maar zodra we over 'dopen' lezen denken we gelijk aan onderdompelen in water. Is dat waar het hier over gaat? Vraagt Paulus hier naar onze kennis van de waterdoop? Vraagt hij hier: '*weten jullie niet dat allen die in water gedoopt zijn,....*'? Nee, hij schrijft over een doop in Christus Jezus en een doop in Zijn dood.

Telkens als er een doopdienst is word ik opnieuw met dit gedeelte geconfronteerd. Elke keer opnieuw wordt vanuit dit Bijbelgedeelte bewezen dat de doop uitsluitend een onderdompeling moet zijn in water. Niemand schijnt de titel en naam '*Christus Jezus*' nou eens echt serieus te nemen. Hooguit wordt hier aan gerefereerd als dat het symbolisch opgevat moet worden.

Vind je het jammer dat ik die mooie symboliek nou zomaar lijk weg te halen? Eigenlijk nog scherper gesteld: Vind je het jammer dat de Schrift die symboliek helemaal niet heeft? Nou, ik kan je vertellen dat als we aan dat versymboliseren beginnen, dat dan ook het gestorven zijn met Christus onder symboliek valt en ik garandeer je dat dan de krachtige boodschap van Gods genade helemaal ten onder gaat in dat water.

Vreemd dat we zo onze eigen leer boven de Bijbel stellen en toch niet voor vrijzinnig willen doorgaan. Daar waar de boodschap van het daadwerkelijk gestorven zijn wel gehandhaafd blijft terwijl men toch naar de waterdoop blijft verwijzen, daar wordt dan zomaar een krachtige Goddelijke verandering toegeschreven aan een simpele menselijke handeling met water. Is dat niet eigenaardig?

Romeinen 6: 3 Weten jullie niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn?

Kijk, hier begint Paulus met dat rationele weten. Weten we dat niet? Nou, ik kan me zo voorstellen dat er nu enkelen zich over hun bolletje krabben. "*Wat mag Paulus hier wel mee bedoelen?*" Nou, ik zal een heel goede aanwijzing geven die deze vraag van Paulus sterk verheldert.

Lukas 12: 50 Ik moet gedoopt worden met een doop, en hoe beklemt het Mij, totdat het volbracht is.

Hier kijkt de Heer Jezus vooruit naar het kruis en zegt: '*Ik moet met een doop gedoopt worden*'. Wat zag Hij in het verschiep liggen dat Hem tot deze uitspraak bracht? Hij zag iets in de verte dat hem bekleemde totdat het volbracht was. Wat bekleemde de Heer dan zo? Hij wist al lang van tevoren welk werk Hij zou volbrengen. Daar op het vloekhout van de schande heeft de Heer Jezus Zich zo volkomen één gemaakt met mij en met jou dat Hij ons meenam die dood in. Dat werk van vereenzelviging noemde Christus een doop waarmee Hij gedoopt moest worden. Vandaar dat het Hem zo bekleemde.

Drie jaar voordat deze kruisiging plaatsvond, toen Christus dus nog 30 jaar was, werd Hij door Johannes de Doper gedoopt in de Jordaan. Dat was een doop in water. Dat was niet waar Hij naar uitkeek toen Hij erover sprak dat Hij met een doop gedoopt moest worden. Hij zag vooruit naar dat moment dat Hij zich volledig één maakte met de mens, met jou en mij. Daarom die dikke duisternis. Daarom moest Hij het uitroepen: '*Mijn God, waartoe hebt U Mij verlaten?*' Daarom bekleemde die doop Hem zo. Dat was de reden. Totdat het volbracht was. Toen Hij het uitriep: '*Het is volbracht*', had hij deze doop tot een eind gebracht. De overwinning is behaald!

Christus heeft Zich één gemaakt met ons in die doop. Dat is dus niet gebeurd in Zijn waterdoop, maar in Zijn werk op het kruis, Zijn zich helemaal één maken met ons, ja met de mensheid. Dit laat een duidelijk licht schijnen op de betekenis van de woorden die Paulus in de Romeinenbrief neerschrijft.

Romeinen 6: 3 Weten jullie niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn?

Zoals Christus Zich één maakte met ons tot in de dood, zo zijn wij hier tot in Christus Jezus één gemaakt en dus tot in Zijn dood één gemaakt. Zoals de doop waar Christus naar uitzag Zijn éénwording met ons weergeeft, zo spreekt Paulus over onze doop als onze éénwording met Christus tot in de dood. Een doop in water staat hier volkomen buiten en door dat denkbeeld hier wel te introduceren vertroebel je de directe betekenis van deze uitspraak.

Maar wanneer heeft deze doop dan plaats gevonden? Letterlijk 2000 jaar geleden op het kruis van Golgotha. Daar ben ik in Christus Jezus gedoopt. Daar ben ik één gemaakt met Hem. Natuurlijk geniet ik er pas concreet van als ik mijn vertrouwen stel op dat werk. Het resultaat van die doop ga ik pas proeven als ik de Heer, bewust beseffend wat er gebeurd is, bedank voor het feit dat Hij daar in mijn plaats gestorven is. Ik mag nu definitief weten dat ik daar met Christus gestorven ben.

2000 jaar geleden was het werk dat Christus voor de mensheid deed volkomen volbracht. Mijn eenwording met Christus was daar en toen een feit. Jouw eenwording met Christus was daar en toen een feit. Toen ik mijn vertrouwen stelde op de Persoon van de Heer Jezus ging ik genieten van dat volbrachte werk. Toen jij je vertrouwen op Christus stelde begon voor jou het genieten ook. Dat wil zeggen dat je de vruchten kon plukken van dat voltooide werk. Je mocht direct weten dat je mee gestorven was. Als we het niet weten ligt dat vaak aan het gebrek in onderwijs over dit volbrachte werk. De genade van God heeft nog altijd maar een kleine plek binnen het evangelisch onderwijs van de Bijbel. Maar mensen, het is niet alleen een feit voor de hele mensheid. Nee, we mogen het ook persoonlijk weten. Dat heeft alles met onderwijs te maken. Vandaar dat we nog even verder gaan met onze studie.

De vraag, die Paulus hier in Romeinen 6: 3 telkens stelt: *‘weten jullie niet...’*, moeten we helaas nog vaak stellen. We weten dan misschien nog wel dat de Heer voor de mens gestorven is, maar dat dit inhoudt dat er een eind is gekomen aan mijn eigen ik en dat daarom de zonde dus niet meer als een macht kan heersen over mijn leven, dat weten we vaak niet. Weten we het? Weten is een zaak van het verstand. Het begint met het feit en dan ons weten van dit feit.

Romeinen 6: 6 Dit weten wij immers, dat onze oude mens mee gekruisigd is, opdat aan het lichaam van de zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven van de zonde zouden zijn;

Hier in vers 6 zien we precies hetzelfde principe. *‘Dit weten we immers’*. Daar begint het. We moeten in de eerste plaats kennis hebben van wat er wezenlijk op het kruis is gebeurd. Onze oude mens is mee gekruisigd. Dat is een radicaal ingrijpen van God. Dat houdt in dat mijn ik daar op het kruis definitief tot zijn eind gekomen is. Jouw ik is daar ook tot zijn eind gekomen. Weet jij dat?

Het belangrijkste is toch dat we geloven? Jazeker! Maar we moeten goed doorhebben dat *‘geloof’* op zich, als kreet, helemaal niks inhoudt. Als je vol zelfvertrouwen in je eigen capaciteiten gelooft, dan is dat in jouw relatie met God een fundament dat door zijn bodem zakt. Niks mis met een beetje zelfvertrouwen hoor als het draait om je prestaties op school of

je inspanning op het werk of wat voor andere menselijke inspanningen dan ook, maar als het om zonde en jouw relatie met God draait, dan wordt je in zelfgeloof geconfronteerd met je zwakke vlees onder de bazige leiding van de zonde.

De zwakheid van geloof op zich gaat zelfs nog verder. Als je zegt dat je in de Heer Jezus gelooft en iemand vraagt je wat dat geloof inhoudt, kan je dan aangeven wat dat concreet inhoudt? Vaak als je iemand vraagt wat hij gelooft, krijg je het antwoord dat hij of zij christen is of evangelisch, of één of andere nog verdere dwarsstraat binnen de kerkelijke en buitenkerkelijke chaos. Als Paulus over geloven begint, is dat gebaseerd op deze kennis.

Romeinen 6: 8 Aangezien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven,

Geloof van wat we weten omtrent het feit van onze doop in Christus.

Christus heeft zich op het kruis één gemaakt met de totale mensheid. Dat is op zich een feit, of we het nou weten of niet, of we dat nou geloven of niet. Het feit staat als een huis!

2 Corintiërs 5:15 We houden het ervoor dat één voor allen gestorven is, dus zijn zij allen gestorven;

De basis van het antwoord voor ieder persoonlijk op de heerschappij van de zonde is echter de wetenschap dat we met Christus gestorven zijn. Daarom ook ons onderwijs over dit feit. Aangezien we dat dan ook concreet weten geloven we dat we ook met Hem zullen leven. Er is dus alleen leven daar waar de mens gestorven is met Christus. Dat is echt leven uit genade omdat er gewoonweg geen enkele verwachting meer is dat we vanuit ons eigen ik iets voor God kunnen betekenen. We weten namelijk dat dit eigen ik al met Christus gestorven is.

Romeinen 6: 4 Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit van de Vader, zo ook wij in nieuwheid van het leven zouden wandelen.

Wij zijn met Christus begraven. We zijn dus met Christus in het graf gelegd. We zijn dus met Christus gestorven. We zijn dus dood. Okay! Ik ben dood! Jij bent ook dood. Dat zouden we toch niet zomaar denken als ons dat niet onderwezen was, toch? Ik denk dat het in onze oren zo absurd zou klinken dat we het toch echt zeker niet zouden geloven als iemand dat zomaar eventjes langs de neus weg zei. “Die is koekie”, zou ons oordeel zijn en we zouden uit alle macht weer proberen zelf tot eer van God te leven.

Maar mensen, de Bijbelse boodschap van genade is nou juist dat we dood voor de zonde zijn! Wat doen wij als mensen gestorven zijn en het is voor ons overduidelijk dat die persoon ook echt dood is? Dan houd je een begrafenis. Dat doe je echt niet bij mensen die nog een beetje ziek zijn. Je gaat echt geen begrafenis regelen voor mensen die er wel ernstig aan toe zijn, maar toch nog de levensadem in zich hebben. Pas wanneer je definitief, absoluut, 100 % zeker weet dat die persoon gestorven is, dan bel je de begrafenisonderneming. Dan ga je dat regelen. Dan ga je hem begraven.

God is er dus absoluut 100 % zeker van dat jij met Christus gestorven bent. Het logische gevolg is hier in vers 4 dat we dus ook met Hem begraven zijn. God zou echt geen begrafenis voor je regelen als Hij er niet echt absoluut zeker van was dat je gestorven was. Maar nu de vraag: Gaan wij er absoluut 100 % vanuit dat we gestorven zijn? Denk er eens eerlijk over na! Echt beseffen dat we dood zijn voor de zonde en daar in de praktijk dus helemaal vanuit gaan, dat is de basis om genade in je leven te ervaren. Het geloof is dus gebaseerd op het weten van wat er op het kruis als feit heeft plaats gevonden.

Romeinen 6: 8 - 9 Aangezien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven, daar wij weten, dat Christus, nu Hij uit de doden is opgewekt, niet meer sterft: de dood voert geen heerschappij meer over Hem.

Mensen, dat is eventjes een lekker portie basiskennis! Wij geloven dat we ook met Hem zullen leven omdat wij weten. Nog een keer benadrukt Paulus hier het feit dat ons geloof gebaseerd is op het weten. Je gelooft wat Christus zelf tot stand heeft gebracht. Je ziet hier in vers 8 en 9 dat die basiskennis aanwezig is en dan kan je ook leven uit genade. Omdat we dit weten geloven we dat we ook met Hem zullen leven.

Als wij geloven in Christus Jezus is dat niet gebaseerd op een Heer die hier op aarde rondwandelde, ook niet op een Heer die in het graf is gegaan. Ons geloof is gebaseerd op een opgestane en verheerlijkte Heer. We leven toch zeker niet met een dode Heer? We leven met een opgestane Heer!

We zijn dus één gemaakt met Hem in de dood. We zijn één gemaakt met Hem in het graf. God gaat zo ver dat we één gemaakt zijn met Hem in Zijn opstanding. Zijn leven is mijn leven.

Romeinen 6: 4 Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit van de Vader, zo ook wij in nieuwheid van het leven zouden wandelen.

Paulus beschrijft dat nieuwe leven dat we nu in de opgestane Heer hebben ontvangen als een wandelen in nieuwheid van leven. Dat nieuwe leven is Christus.

In het Grieks van het Nieuwe Testament zijn er twee woorden voor 'nieuw'. Heel vaak denken wij dat God, toen wij tot geloof kwamen, bepaalde dingen in ons leven heeft opgepoetst en andere dingen die niet zo goed waren wat heeft opgekalefaterd. We denken dan dat we al een heel stuk zijn opgeknapt door de Heer. Hij heeft nog aardig wat werk aan me, maar we zijn op de goede weg. Dat is niet wat hier bedoeld wordt. Dat is 'nieuw' in de zin van dat je een oude jas naar de stomerij en de kleermaker hebt gebracht zodat je uiteindelijk weer een prima jas hebt. Zo goed als nieuw. Die jas is niet nieuw in de betekenis van het woord dat Paulus hier gebruikt. Die jas is alleen maar vernieuwd oftewel hersteld. Dat begrip 'nieuw' kent het Grieks wel, maar Paulus gebruikt dat hier niet.

Wat God met jou en mij gedaan heeft komt overeen met het radicaal weggooien van die oude jas en daarvoor in de plaats een volkomen nieuwe jas geven. Dat is de nieuwheid van het leven dat Paulus hier tekent. Echt, opkalefateren ligt niet in de lijn van Gods handelen. Ons compleet nieuwe leven is niemand minder dan de opgestane Christus zelf. Dus, om het nog eens extra te benadrukken: God knapt ons vlees niet op. God knapt ons zwakke lichaam niet op. Er valt dus ook niks van ons, zoals we in ons vlees functioneren, te verwachten voor God.

Galaten 2: 20 Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof van de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.

Wat als ik nu toch nog in het vlees leef? Dat doen we eigenlijk allemaal. Ja toch? We wandelen met zijn allen door dit leven verpakt in dit lichaam, oftewel dit vlees. Nou, laat ik dan leven door het geloof van de Zoon van God. Laten we daar dan maar op terug vallen. Zijn geloof. Dan komt die wetenschap echt wel. Dat is genade!

We hebben nu twee beginselen teruggevonden. Eerst weten. Dan geloven. Wat je dus in je hoofd hebt moet wel in je hart afdalen. Dan komen we nu bij het derde en laatste beginsel: "Houdt Het Ervoor".

Romeinen 6: 11 Zo moet het ook voor jou vaststaan, dat jij wel dood bent voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus.

Het derde beginsel dat hier voorgesteld wordt is dat het voor jou moet vaststaan. In de Staten Vertaling staat hier: *'houdt het ervoor dat je met Christus gestorven bent'*. Dit houdt simpelweg in dat datgene waarvan je nu weet dat het een feit is, dat je daarvan uit nu verder gaat leven. Je handelt nu dus verder op grond van die wetenschap. Dat betekent dat jij nu verder niet meer gaat strijden tegen de zonde. Als je dat namelijk nog wel zou doen zou je aangeven dat je er nog steeds vanuit gaat dat jouw ik nog helemaal leeft. Je gaat er dan vanuit dat je overwinning afhankelijk is van jouw inspanningen en niet van de genade. Eigenlijk heb je dan heel gewoon een veel te hoge pet op van jezelf. Nee, jij bent gestorven en daar houd je nu ook rekening mee.

Houdt er nu verder rekening mee betekent dat je nu verder concreet met beide voeten op de feiten gaat staan. We worden dus opgeroepen om vanuit de feiten te leven. Als je nu verder rekening gaat houden met de feiten wil dat zeggen dat je voortaan ervan uitgaat dat jij in een geweldig hoge positie in Christus geplaatst bent. Je gaat leven uit genade en genade alleen. We weten het. We geloven het. We houden er dus rekening mee. Leer in je geloofsleven volkomen uit te gaan van die nieuwe positie die we nu door genade in Christus innemen. Hier heeft zonde totaal geen enkele heerschappij.